

af Udvalgets Flertal, navnlig derhen, at de Udgifter, som Lovforslaget foraarjagede, skulde bæres kun med $\frac{1}{4}$ af Kommunerne, i Stedet for, som i Lovforslaget foreslaaet, med Halvdelen, og at de øvrige $\frac{3}{4}$ efter Udvalgets Flertals Forslag skulde bæres af Staten i Stedet for, at Staten kun skulde bære Halvdelen efter Lovforslagets Text. Tillige havde Flertallet troet at kunne berolige sig ved at foreslaa den Indskrænkning, at dette Lovforslag kun skulde gjælde, om jeg erindrer ret, til 1ste Januar 1892 og da bortfalde, saafremt det ikke paantogtes eller noget Andet sattes i Stedet. Flertallet af Udvalget erkjendte, at Lovforslaget ganske vist vilde paabyrde Kommunerne betydelige Udgifter, som man slet ikke endnu kunde have nogen Overstigt over, men det mente, at man dog kunde gjøre et Forsøg i saa Henseende, og at det vilde kunne fremtræde som et Saadant, naar man paa den nævnte Maade indskrænkede Lovens Varighed. Jeg kunde ikke slutte mig dertil, fordi jeg ikke tror, at et saadant Forsøg virkelig vil kunne gjøres i den Tid, eller kunde haabes gjort; det skulde saa være, at store smittsomme Sygdomme udbrød over Landet i dette korte Tidsrum; det kan man ikke haabe, maa man ikke haabe, og jeg vil tilføje, det kan man vel ogsaa med nogen Fortrøstning heller ikke vente. Jeg tror derfor, at en saadan Udsættelse ikke vil føre til Noget. Efter hvad der nu er passeret siden den Tid, vide vi jo, at Kommunerne — særlig Landkommunerne, men det gjælder jo ogsaa om Bykommunerne — ere komne i en bestandig mere og mere slet økonomisk Stilling. Jeg mener ikke netop Kommunekasserne, men jeg mener dem, der svare deres Bidrag til Kommunekasserne. Det forekommer mig, at de økonomiske Omstændigheder Landet over nu ere af en saadan Betsaffenhed, at de indeholde en forøget Opfordring til at være yderst forsigtig med at paabyrde Kommunerne nye Udgifter, naar dette ikke maa erkjendes for at være absolut nødvendigt; snarere, vilde jeg sige, maa Bestræbelserne gaa i Retning af at lette det økonomiske Tryk ved at lette — for saa vidt sse kunde — de trykkende og stadigt vøgende kommunale Udgifter.

Brodehuss-Schaf: Jeg deler ikke den Opfattelse, som i dette Dieblit er gjort gjældende af det ærede Medlem fra Næstved (Leth). Jeg mener tværtimod, at denne Lov bør blive fremmet og netop egner sig til at vedtages saa snart som mulig. Jeg mener, at Lovforslaget indeholder mange fortræffelige Bestemmelser, og til de bedste

regner jeg navnlig den, at man, naar der udbræder en Epidem, kan være berettiget til at expropriere Lokaler. Det har nemlig vist sig hidtil — og det er naturligt — at en Privatmand nodig afgiver sit Hus eller sin Veilighed til Epidemihospital, og derfor har det altid været forbundet med store Vanskeligheder at faae saadanne Lokaler. Jeg vil derfor anse det for et særligt stort Fremskridt, naar denne Bestemmelse i Loven kunde blive vedtagen. Der er ogsaa andre Bestemmelser i Loven, som jeg finder særdeles heldige, bl. a. den, at Enhver, som lider af en epidemisk Sygdom, og ikke selv kan skaffe sig et Lokale, som findes egnet, kan det gøres til Pligt at indlægge sig paa Kommunens Befostning i et Lokale, som er godt og vel indrettet. Jeg ser meget vel, saaledes som det ogsaa blev fremdraget af det Medlem, der nylig talte, at Omkostningerne vilde blive større, end de hidtil have været, idet det jo hidtil har været saaledes, at kun naar Amtet har anordnet, at Sygdommen skulde tages under offentlig Behandling, har Omkostningerne til Læger, til Medicin og til Sygepleierste kunnet dækkes af de offentlige Ræsker, medens efter dette Lovudkast vil Sundhedskommissionen for Fremtiden kunne antage flere Læger foruden Distriktslægen, som jo ex officio er forpligtet til at overtage Sygdommens Behandling. Der er dernæst tillige Bestemmelser om Tilvebringelsen af Lokaler, eventuelt ved Expropriation, hvilket naturligvis er en Bestemmelse, der vil medføre ikke saa ganske saa Omkostninger. Ligeledes kan det paabyrdes Enhver at lade sig indlægge paa Sygehuset for offentlig Regning, hvilket jo ogsaa vil medføre Befostninger, og dette Samme er jo Tilfældet med Rensning af Personer og Gjenstande, — Altsammen Noget, der selvfølgelig end yderligere vil forøge Omkostningerne. Det maa imidlertid ikke overses, at der udtrykkelig staar i Loven, at Staten vil yde sit Bidrag dertil; der staar deri det Halve. Men tillige maa jeg ogsaa sige, at om end den tidligere Lovgivning ikke indeholder Hjemmel til at dække de Omkostninger, som nævnes i eller vilde hidføres ved denne Lov, have dog Forholdene i Praxis stillet sig ganske anderledes. Det er jo nemlig vel bekendt, at naar der kommer en Epidem, en slem og farlig Epidem, som udbreder sig over større Distrikter, opstaar der altid Panik i Befolkningen, dels selve den paa Epidemistedet boende, dels den, der bor i Nærheden deraf. Der raabes da altid høit paa, at der skal gribes ind med saa megen Kraft og Energi som mulig.